



(1927 - 2009)

ALİ İHSAN TOLA

1927 yılında Senirkent'te dünyaya geldi. Orman İşletme Mühendisidir. 1950'de Risale-i Nur ve Üstad Bediüzzaman'ı tanıdıktan sonra mühendislik mesleğini bırakıp, iman ve Kur'an hizmetleriyle meşgul olmaya başladı. Bir ara Sav'da bulunan teksir makinesiyle tab işlerinde bulunmuştur. Ankara'da Risale-i Nur eserlerinin yeni harflere çevrilerek matbaalarda basılmasında da büyük emeği geçmiştir.

Hazret-i Üstad onu, daha çok siyasi alanlarda istihdam etmiştir. Dayısının oğlu olan Tahsin Tola Adnan Menderes döneminde Demokrat Parti milletvekili olmuştu. Bu itibarla Hazret-i Üstad Ali İhsan Tola'yı dayızadesi milletvekili Tahsin Tola ile birlikte vazifelendirmiştir. 1953'ten 1956 tarihine kadar olan zaman içerisinde Risale-i Nur'un Lâtin harflerine çevrilerek matbaalarda basılması hususunda onlarla fikir alışverişinde bulunarak, düşüncelerinden istifade etmiştir.

O tarihlerde kâğıt bulunmazdı. Kâğıt karaborsada aşırı fiyatlarla, on kat fazlasına satılmaktaydı. Buna rağmen onun, bir yolunu bularak, kâğıt temini hususunda hizmetleri olmuştur. O sıralarda Ankara'nın en büyük matbaalarından olan "Doğuş Matbaası" ve "Yeni Matbaa" gibi müesseselerde Risale-i Nur basılmakta idi. Fakat zaman zaman bir takım yasaklama ve engellemeler devam etmiştir. Buna rağmen eserlerin tamamı Üstad Hazretleri hayatta iken yeni harflerle basılmıştır.

Ali İhsan Tola Ağabey'imiz Kur'an eczanesinden alınan Risale-i Nur'daki imani hakikatlerle insanlığın ruh dünyasına hizmet ederken, kâinat eczanesinden aldığı ot ve çiçeklerden, bal ve çeşitli yağ karışımlarından yaptığı ilaçlarla insanın fiziki âlemine hizmette de muvaffak olmuştur.

Kendilerine çok ziyaretimiz olmuştur. Bu hatıraları, Sav Köyü'nden Abdülkadir Zeybek Ağabey, bizim namımıza üç kere Senirkent'e giderek bizzat yazmış ve Ali İhsan Ağabey'e tashih ettirmişlerdir. İşte Ali İhsan Tola'dan hatıralar:

YEMEYİ İÇMEYİ TERK EDERSEN NEFSİNE HİZMET ETTİREMEZSİN

1950'li yıllardı. Sav Köyü'nde teksir ettiğimiz İşâratü'l-İcâz Mecmuası'nı yazıp bitirdikten sonra tashih için bir nüsha Isparta'ya Üstad Hazretleri'ne götürdüm. Üstad beni Isparta'daki evinde, odasının kapısında karşıladı. Mübarek ellerini öptüm ve eseri teslim ettim. O sıralarda kendi nefsimi tezkiye için oruçla riyazet yapmakta idim. Hazret-i Üstad bana şöyle dedi: "Hizmet zamanı yemeyi içmeyi terk edersen, nefesine hizmet ettiremezsin, bu dalalet olur. İhtiyacı olan gıdayı verir de, hizmet-i îmaniyede çalıştırırsan, Allah rızası için cihad olur. Ben dahi tashih hizmetlerinin çok olduğu şu günlerde gözlerim yoruluyor. Gözlerimin yorgunluğunu gidermek için kuzu etinden köfte yaptırması için Bayram'ı gönderdim." dedi. Ve köfteler geldiğinde bir tane de bana yedirdi.

Sonra İşâratü'l-İcâz Mecmuası'nın tashihine başlandı. O sırada ben dışarıda başka bir işle meşgul iken tashihe başlanmıştı. Odaya girdiğimde bir nüsha da bana verildi. Takip ederken kafama bir mesele takıldı: Sûre-i Bakara'nın baş âyeti olan "Elim-Lâm-Mim" kelimesinin izahı. Ben girmeden okunmuş, "keşke ben de duysaydım" diye iradesiz içinden geçiriyordum. Hemen Hazret-i Üstad; "Keçeli sen sonradan geldin, okunan yerlerden anladığın kadar yeter" dedi. "Peki Üstad'ım" dedim. Ama iradesiz aynı şey aklıma tekrar geldi. Hazret-i Üstad yine hissetti ve aynı cevabı verdi. Sonra kitaptan on sayfa okundu ve "Fatiha" denildi.

Hazret-i Üstad yemek yemeyi tesbihat manasına getirerek "sen tesbihat yapmamışsındır" diyerek, "mutfağa buyurun" dediler. Mutfağa geçerek mutfakta bulunan suda ıslatılmış kuru ekmelekle yumurta yemeğinden yemeye başladım. Hazret-i Üstad diğer talebeleriyle birer birer yiyecek erzak gönderiyordu bana. Ceylan büyükçe bir ekmelekle getirdi: "Ağabey bu ekmelekle seninle tesbihat yapacak" dedi. Arkasından Tahirî Mutlu Ağabey büyükçe bir teneke içinde yağ-zeytinler getirdi: "Bu zeytinler se-

ninle tesbihat yapacaklar.” Onun da arkasından Zübeyir bardak içinde üzüm taneleri getirdi: “Ağabey bu üzüm taneleri seninle tesbihat yapacaklar” deyince, ben gönlümden dedim: “Haydi Ceylan ve Zübeyir gençler, belki benimle şaka ediyorlar. Yaşlı başlı Tâhir Ağabey de mi benimle şaka ediyor” derken kafam çalıştı, jeton düştü. Hazret-i Üstad hissimi açık seçik bana izah etmiş bulunuyordu. Evet ben bundan anladım ki, hakaik-i imaniye büyük bir sofraya İlahî’dir. Bana düşense hâfıza-i midemin aldığı kadardır. İşte Hazret-i Üstad bütün bu olan faaliyetlerle bana ders veriyordu. Bilahare ben müsaade istedim, Sav yoluna girdim. Sav’daki hizmete döndüm.

HAZRETİ ÜSTAD’IN UZAKTAN GELEN İKAZ SESİ

Sav’a giderken çok enteresan bir hal ile daha karşılaştım.

Şöyle ki: Sav’a yaya olarak gidiyordum. Gittiğimi de kimseye hissettirmek istemiyordum. O günlerde hizmet arkadaşım olan Sav’lı Mustafa Gül Ağabey, Sav yolunun kenarından bir üzüm bağı almıştı. Bağını ben biliyordum. Tebriken bir salkım üzüm alayım diye şarampolden atlardım. Fakat daha bağı ayağımı atar atmaz; Hazreti Üstad’dan kulağıma öyle bir ses geldi ki, sanki hoparlörden çıkıyor: “Ali İhsan! Sen benim mutfağa, bardak içinde gönderdiğim üzümleri yemedin, Mustafa Gül’ün bağına mı giriyorsun?” Bu şekilde üç kere tekrar etti. Ben ayağımı ne geriye çekebiliyordum ne de ileriye atabiliyordum, dona kalmıştım. Zorluk içinde yere yıkıldım ve kendimi şarampole attım. Çok derinden ve özden hislenmişim.

Sav’daki teksir yaptığımız eve geldim. Arkadaşlarım bir korku geçirdiğimi yüzümden bildiler. “Ne oldu sana! Bir şeyden mi korktun? diye ısrarla sordular. Ben bu sırlı meseleyi ifşa etmek istemedim. “Yaya geldiğim için yorgunluktandır” diye atlattım. Fakat seneler sonra 1986’da Mustafa Gül Ağabey hastalanmıştı. Vefatından iki gün evvel ziyaretine gittim. Hoşâmediden sonra dedim: “1950’lerde, teksir makinesiyle çalıştığımız günlerde, senin bağına girip, tebriken bir salkım üzüm koparayım derken, başımdan böyle bir hâl geçti” diye Mustafa Gül Ağabey’e bu sırlı hatırayı anlattım.

Mustafa gül Ağabey cevaben: “Kardeşim Ali İhsan Efendi! Buna benzer bir hal bende de vuku bulmuştu. Afyon Hapishanesi’nde mevküftüm. Kaldığımız yer hapishanenin en üst katı idi. Diğer mevkuf arkadaşların tayinatı bana geliyordu. Ben ise onlara dağıtıyordum. Bir gün tayin’ler içinde hamursuz tabir edilen küçük bir ekmeğe çıkmıştı. “Bunu ben yiyeyim” diye rafın altına koydum. Anında kulağıma Hazreti Üstad’dan ciddi ve vakarlı öyle bir ses geldi ki: “Mustafa ekmeği gasp etme, tevzi et!” tekrar “Mustafa ekmeği gasp etme, tevzi et!” Yine aynı ses “Mustafa ekmeği gasp etme, tevzi et!” Ben hemen ekmeği aldım diğer tayinlerin içine koydum. “Peki Üstad’ım” dedim, ses öyle kesildi.

Evet bunlar hizmet-i imâniye ve Kur’aniye’de ciddi ve samimi çalışmaların cilveleridir. Hizmete aynen devam edilse bunlar her zaman yaşanır. Hazreti Üstad zahirde görünen hizmetin kerametlerini kendi üzerine almamış, hizmete bırakmıştır. Ciddi ve samimi hizmet eden, hizmetinin kerametini her zaman görür ve görmüştür.

YETMİŞ GÜNLÜK RİYAZETE GİRDİM

Ali İhsan Tola Ağabey’in hayret verici bir hatırası:

Bir meczubiyet hissi ile “bakalım ne kadar açlığa dayanabileceğim?” diye hiç iftar etmeden oruca başladım. Hiç yemeden içmeden yetmiş güne ulaştım. Bu arada dayıoğlu Mebus Dr. Tahsin Tola ve birkaç mebus arkadaşıyla gelip, “Seni hastaneye götürüp tedavi ettireceğiz” dediler. Ben: “Madem öyle, Hazreti Üstad’a gidelim” dedim. Ve Hazreti Üstad’ın Barla’daki evine vardık. Durumu gören Hazreti Üstad:

“Resul-ü Ekrem Efendimiz (a.s.m.) senin orucunu açman için Medine’den hurma göndermiş” diyerek bir paket hurma verdi bana. Hurmalardan yemeye başladım. Oradakiler: “Aman efendim hasta olur...” demeye başladılar.

Hazreti Üstad: “Ona ilişmeyin, yesin. Ali İhsan hasta değil, siz hastasınız” deyince, Dr. Tahsin Tola ve arkadaşları âdeta hayretler içinde secdeye kapandılar. Hiçbir sıkıntı görmeden eski halime geldim.

Ben bu hali yaşarken diğer yakınımnda bulunanlar hayrete düşüyorlardı. “Yoksa biz görmeden bir şeyler yiyor mu?” diye sayılı ve tartılı üzüm ve sair erzak odama getirip bırakıyorlardı. Onları alıp götürdüklerinde hiç eksilmediğini görürlerdi. Lillahilhamd ne kilomda, ne vücudumda, ne aklımda aşırı bir değişiklik görmedim.

Hazreti Üstad beni bir dış ülkeye bir yere gönderecek gibiydi. Aslında ben bu riyazeti, oralarda olabilecek aksi bir durumu göz önüne alarak kendimi hazırlamak için yapmıştım. Her ne ise ben bu

sırlı işi hariçte hiç kimseye söylemedim. Fakat Hazreti Üstad'a vardığımda, bu durumu Allah rahmet etsin Demirci Salih görmüştü. Başkalarına da o söylemiş.

İNSANLIK ÂLEMİNE FAYDALI OLMAYA ÇALIŞIYORUZ

İşte o günlerden bu yana otlardan, çiçeklerden, bal karışımlarından ve çeşitli yağ karışımlarından insanlık âlemine faydalı olmaya çalışıyoruz. Risale-i Nur'da izah edildiği gibi, kâinat bir Eczahane-i Kübra âlemidir. Allahu Teâlâ her şeyi yerli yerinde yaratmıştır. İnsan vücudunda bulunan hücreler ve cihazlar bitki ve otlardan küçücük birer numunelerdir.

Meselâ: Ceviz meyvesi, dışında bir kabuk, içinde kılcal damarlar, altı sert kemik. İçinde meyvenin yenecek kısmı. İnsanın başına, beynine ne kadar da benziyor. Elbetteki onun yenmesi, insana ve beynine faydalı olacaktır. Keza fındığın kalbe benzemesi, ve keza fasulyenin böbreklere benzemesi ve yine limondan narenciyeye kadar her şeyde insan bünyesine faydalar sunulmuş, aynı zamanda rızık olarak tayin edilmiştir. Risale-i Nur'da tefsir edilmiş, bir âyet-i kerimede: “Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbih eder. O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbihini anlamazsınız. O, halimdir, bağışlayıcıdır.” buyruluyor (İsra: 44). Risale-i Nur'un da izah ettiği bu ayetten ders almamız lâzım. Kâinat zerrelere adedince Allahu Teâlâya hamd ve senada bulunmamız lâzım ve zaruridir.

Şimdi mâdenlerden de istifade yönü bilinmeye başlandı. Bazı madenleri üzerimizde taşıdıkça vücudun hücrelerinde bir kısım rahatsızlıkları onunla tedavi etmek mümkün oluyor. Bu araştırma daha da genişleyecek. Bunlar âmiyane tabirle koca karı ilacı değildir. Kâinatın Eczahane-i Kübrası'ndan Allahu Teâlâ Hazretleri'nin kullarına ihsan buyurduğu şifa ve devalardır.

CENAB-I HAKK'IN ŞERİAT-I FITRİYESİ VARDIR Kİ... HİÇ KİMSE O KANUNDAN YAKASINI KURTARAMAZ

1970'li yıllarda beni ziyaret için gelenlerden dolayı, bir kısım siyasilerin gözüne iliştik. Risale-i Nur hakkında propaganda yapıyor; “yanına gelenlere sekir verici otlardan içiriyor” diye asılsız ithamlarla beni tevkif ettiler. Yüz üç gün hapisnede yattım. Bu ithamlara rağmen adliye idarecilerinin bazılarının çocuklarının ve aile efradının rahatsızlıklarında, bana bir şey soruldukları yardımcı olmaya çalıştım. Ve Allah'ın izniyle şifa bulanlar oldu.

Ben tahliye olduktan sonra ders günümüzde bir gün hâkimler geldiler. Derse katıldılar. “Biz kanun-u Medeniye ile yargıladığımız için ters düşüyoruz.” gibi sözlerde bulundular. Ben de âcizane dedim ki: “Allah-u Teâlânın Kur'an'da buyurduğu hukuk her yerde ve herkese şâmilidir. Sadece adliyeyi teşmil etmez. Siz ölçü ve tartı vazifesindesiniz, haklıya haksıza iyi dikkat ediniz.”

“Bir de Allah-u Teâlânın Şeriat-ı Fitriyesi vardır ki... Ondan hiç kimse yakasını kurtaramaz. Bir suçlu ne kadar suçunu saklasa ispat ettirmese de şeriat-ı fitriye onu affetmez. Bu itibarla siz ve mahkeme ettikleriniz ondan kurtulamazsınız.” dedim. O anda kapı çaldı. Kapıyı açtık. İzmir tarafından gelmiş kolu kesik bir misafir. “Buyur” ettim. Dedim: “Buyurun, bu misafire kolunun niye koptuğunu siz sorun” dedim. Ve sordular. “Kumaş fabrikasında çalışırken defosuz kumaşları defolu göstererek iskarta adına kendimize satmak için kumaşlara yağ sürüyordum. Bu arada kolumu makineye kaptırdım” diye cevap verince, “buyurun bir şüpheniz kaldı mı?” dedim. Ve ikna oldular.

Savcı Bey, hanımının başı ağrıdığını ve ona faydalı bir ilaç verilmesi teklifinde bulundu. Ben âcizane ona dedim: “Senin hanımının ilacı şeriat-ı fitriyece başını örtmektir” dedim. “Sen biliyor musun benim hanımın başı açık olduğunu?” dedi. Ben de: “Baş ağrımının sebeplerinden birisinin başın soğuk almasından ve aşırı güneş altında kalmasından olacağını söylüyorum” dedim.

ÇAM VE KATRAN AĞAÇLARI KESİLDİĞİNDE TOLA AĞABEY'E ZİYARETİMİZ

Isparta “Senirkent”te oturan “Ali İhsan Tola” Ağabey'imizi ilk defa 1980'li yılların ortalarında ziyaret etmiştik. “Koca Yusuf” Ağabeylerle İzmir'den gelmiş ve Ali İhsan Ağabey'i de alarak traktörle “Çam Dağı”na beraber çıkmıştık. Kaderin bir cilvesi son ziyaretimiz de yine Yusuf Ağabey'le beraber “Çam Dağı”ndaki ağaçların katledilmesi ile alâkalı oldu. 2000 yılının son günlerinde hâin ellerce kesilen Aziz Üstad'ımızın hatıraları olan bu ağaçların kat'li kalbimizi dağladı. Ama bir iki hafta sonraki

ziyaretimizde Ali İhsan Ağabey'i dinledikten sonra, hadiseye farklı bakmaya başladık. Tola Ağabey şimdiye kadar Üstad'ımızın hatıralarını taşıyan mekanlara dört tecavüz vuku bulduğunu açıkladı. Ve bunların kader-i İlahîye bakan derin sırlarını şu şekilde izah etti:

DÖRT TECAVÜZ

Tola Ağabey dört tecavüzdten bahsetti

Birincisi: Üstad'ımız Barla'da iken kendi eliyle tamir ettiği Rum Mahallesi'ndeki mescidini yıktılar.



Çam Dağında, Kesilen Çam Ağacı

İkincisi: 27 Mayıs İhtilâli oldu, saat yedi buçukta radyodan ilan edildi, beş dakika sonra Barlaya geldiler. Üstad'ımızın "Çınar Ağacı"na çıktığı merdivenleri kırdılar. O zaman Sıddık Süleyman, ağlayarak bana geldi. Ben de "niye ağlıyorsun, insanlar oraya ayakkabıları ile çıkmaya başlamışlardı. Kaderin fetvası var" demiştim.

Üçüncüsü: Yine 27 Mayıs ihtilâlından sonra, Üstad'ımızın Urfa'daki kabrini kırarak kaçırdılar.

Dördüncü ise: Şimdi yapılan "çam ve katran" ağaçlarının kesilmesidir.

Ben elli beş senedir kuru katran ağacını o şekilde hatırlıyorum, Üstad zamanında da öyle kuru imiş. Çam ağacı ise en tepeden; bir taraftan boğaza bakar, diğer taraftan denize. Bunlara daha önce kaç kere balta vurdular, yıkamadılar. Görmüşsünüzdür bellerinde balta izleri vardır. Devlete "Çam Dağı"nın milli park olması için kaç kere müracaat ettik kabul etmediler.

Bu ağaçların katli hususunda; kader cihetine bakmak lazım... Kimin kestğini düğmelerine kadar tarif edebilirim. Demek ki kâinattaki fitrî kanunlar böyle iktiza ediyordu. Yoksa bu ağaçlar lâ aletta'yîn (kader hükmünü vermeksizin) kesilemez. Kader adalet etti demek ki. Ben hukukçulara ders yaptığım zaman başka hiç kimseyi almam. Yukarıda da anlattım.

Bir gün böyle bir ders esnasında adalet hususunda sorular soruldu. Tam o anda kapı çaldı, ben de hilâf-ı âdet geleni içeriye aldım. Baktık adamın kolu kesik. Helâllik isteyerek nasıl olduğunu anlatmasını söyledim. Adam anlattı: "Bir kumaş fabrikasında çalışırdım. Çok kıymetli kumaşlar geçerken mahsus üstlerine yağ damlatır, sonra da özürülü diye onları, çok ucuza satın alırdık. İşte bir gün makine kolumu kaptı ve bu hale geldim." diye anlattı, sorulan suale de canlı bir cevap gelmiş, kaderin adaleti ortaya çıkmıştı.

Kesilen ağaçlarda da insanlar hangi hareketleri ile kadere fetva verdirdiler onu düşünmek lâzım. Belki de bilen bilmeyen geliyordu, o ağaçlara kutsallık verilmeye başlanmıştı.